

gas seisis suure riuli pääl peremehe suur wiina pudel, kust homiku terwise joomiseks klaasifi täidetud oli ja siis täis walatud ja wana koha pääle tagasi pandud. Nurgas maaš oli pääle selle weel wee pang, mis ligi poolest saadik wet täis oli. Hansu nõu oli peetud ja ootas üksnes weel parajat aega, mill seda korda saata wõis. Selš pidi tal pea õnnelik juhtumine appi tulema.

Üks rätsep, kelle nimi Riidekoi oli, oli ka pulma palutud. Mehike oli aga kange märke armastaja ja et märjusest pulmas ilma hinnata saada oli, siis imes ta ennast nenda täis, et ta enam maast ega taewast ei teadnud. Kui Hans korra õue läks, leidis ta toa otsas rätsepa pikali maaš olewat. Rätsep Riidekoid nähes tulgatas Hansul korraga hää nõu meelde. Ta teadis et peremehel kits oli, kes kõik enesega teha laskis, mis iial ta hetil. See pidi ta nõu korda saata aitama. Enne seda läks ta ometi weel tupp ja otsis salaja naeste käärid ja triikraua üles. Need pistis ta õlma alla, läks wälja, wõttis hää

pika nõõri ligi, tõi kitse laudast wälja rätsepa juurde ja katsus rätsepa kitse selga tõsta. Et Riidekoi kerge oli, nagu enamište kõik rätsepad, siis läks tal see kergeste korda, ta sidus selle pääle Riidekoi nõõriga kitse selga kinni, Riidekoi selga jälle triikraua ja nõõbi auku käärid ja ajas siis kitse rätsepaga pulma koha ukse ette. Selle pääle kargas ta tupp ja hüüdis wälja häälega: „Türklasted tulewad! Türklasted tulewad!“ kus juures ta isi wäga ehmatanud n’agu tegi. Suured ja wäikesed jooksiwad õue waatama; kartus ja uudese himu oli kõigil südames. Ühes ei olnud aga muud kedagi näha, kui rätsep kitse seljas. Kõik hakasiwad nüüd suure häälega naerma. „Eks ole ikka rätsepade Türki sõtta minemisest räägitud,“ ütlesiwad mitmed, „aga ilmaški seda näinud, nüüd on lugu ometi ilmsi!“

Selle aja sees, kui pulmalised õues rätsepa kallal naersiwad, oli Hans toas kangeste ametis. Kõik olivad Türlaste hirmuga toast wälja jooksnud ja üksi Hans tupp jaäänud. „Nüüd on paras aeg,“ mõtles Hans. „Enne-